

A TIGRIS VÉGZETE

„Szívszorító fejlemények, hol repes
a szívem, hol majd' meghasad.”

– Amy @ H. R. E. A., amazon

fine ●
selection

COLLEEN HOUCK

COLLEEN HOUCK

**A TIGRIS
VÉGZETE**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Testvéremnek, Jarednek és feleségének, Sukinak,
akik mindenben támogatnak.
Ők a rajongóim, a műszaki, harctéri, erkölcsi tanácsadóim,
no meg a legfőbb kedvcsinálói.*

FÖLTÁMADÓ FÖNIX

COLLEEN HOUCK

*Vajon a fönix ismeri-e sorsát?
Kikel, felnő, úgy kap szárnyra.
Fészket épít, majd keres párt.
Alszik, szomjazik, az eget járja.*

*Ismeri-e jövődő lángját?
A meggyulladó tisztító tüzet,
A máglya gyilkos fellobbanását,
Mely elemészti mind a földi küzdelmet.*

*Mellét maró rettegés járja-e át?
Mégbán-e korábbi döntéseket?
Borzolja-e szívfájdalom tollbóbitáját?
Érzékeli-e az árat, mit fizetett?*

*Hajdan fenséges teste elhamvad,
Míg félelmében kínlódva fölrikolt.
Tolla szénné ég, elporlad,
Az élettől búcsúzva könnyet ont.*

*A szörnyű halálból új lélek
Születik rendeltetés szerint.
Elfoglalja helyét, beteljesült a végzet,
Dicső hajnal virrad megint!*

*Az új fönix dicséri-e elődjét,
A kihunyt zsarátnokot, melyből eredt?
Élvezi-e földi idejét,
Tudván, hogy ő is a tűzbe megy?*

Tér és idő

PGYSZERRE MIND ELVESZTEK, kavargtak az idő tusfekete forgószelében. Másodpercek röppentek tova. Évmilliárdok teltek el. Molekulák változtattak helyet, csapongtak ide-oda. Azután fénysugár hasított a kozmikus porba, majd hirtelen a megértés hulláma söpört végig újra a férfin.

Próba szerencse alapon megtanulta irányítani az örvényt, és átsuhant az éveken. Ha túlságosan száguldott, ismeretlen jövőbe lépett. Ha visszafogta a sietséget, a világ megszűnt létezni. Az idő finom kezét, precíz fogást követelt. Eleinte zökkenőkkel pattogott át az évezredekben, akár egy tó tükrén kacsázó, simára csiszolt kavics. Hamarosan azonban tánra perdült a kozmosszal, gyakorolta a lépéseket, amelyek eljuttathatták a vágyott helyekre.

Úgy pergette az évszázadokat, mint egy könyvtár köteteit. Mire végzett, tudta, hol a helye a világmindenségben, és miként szolgálhatja leginkább a szeretteit.

Amint érzékelte a nő készenlétét, elmosolyodott, és megszorította a kezét. Azután magához vonta, és elsiklott vele a csillagok között, hogy eljussanak a vég kezdetéhez, és a véghez, ami majd a kezdethez vezethet.

Üldözés

AZ ÓCEÁN HULLÁMAIN RINGATÓZVA AZT ÁLMODTAM, hogy együtt úszom egy hatalmas sárkánnyal, aki rám kacsint. Ahogy egyetlen farokpöccintéssel elhúzott mellettem, megrándult a testem. Felnyögtem és rúgkapáltam, mert durva kezek csavarták ki a végtagjaimat. A hullámok moraját motorberregés váltotta föl, és változott a kép. Hirtelen egy erdőben találtam magam, és tisztán hallottam a tigris tappancsok egyenletesen felém közeledő dobogását.

Ezután jött a lidércnyomás. Cápák a vízben, kalózzok a *Deschen* fedélzetén, Lokesh emberei, amint foglyul ejtenek.

Kelsey, ébredj! – suttogta egy sürgető hang a távolban.

Szédelegve résnyire nyitottam a szememet. Baldachinos ágyon feküdtem. *Csak rémálom volt az egész* – gondoltam hálásan.

A lenyugvó nap gyöngülő fénye beszűrődött az ágy fölötti ablakon. Az ablak vastag üvegét még rács is védte, megakadályozva, hogy bárki bejusson rajta... vagy ki.

– Ne! – kiáltottam az üres szobában.

Egyáltalán nem álmodtam. Megpróbáltam mindenre visszaemlékezni. Három kutatást hajtottam végre, hogy fölszabadítsam Rent és az öccsét, Kishant a tigris átka alól. Már csak egyetlen ajándékot kellett megtalálnunk Durga istennő számára, hogy megtörjük a varázslatot. Hajón utaztunk, és megváltunk egy csatát Lokeshsal. Ennyit tudtam. Azután jött három pici szúrás (kábitódárdáké?), egy motorcsónak... Fanindra meg az amulett vízbe került, végül a sötétség.

Valami idegen szobába zártak, ketrecbe zárt rabnak éreztem magam. Az ajtóhoz ugrottam, de hasztalanul rángattam a kilincset. Belső energiámat mozgósítva fölemeltem a karomat, hogy szétverjem a zárat, de semmi sem történt. Értetlenül kaptam a nyakamhoz, megérintettem a fekete gyöngysort, Durga istennő nyakláncát.

Hogy vesztíthettem el a tüzes varázserőmet? Hol vagyok? Hol vannak a tigriseim, Ren és Kishan? Vajon Fanindra megtalálta őket? Mi történt Mr. Kadammal és Nilimával? Már úton vannak, hogy kiszabadítsanak? Hogy jutok ki innét?

Megpróbáltam fölmérni a helyzetet. Rajtam volt a gyöngysor, és a mennyei kendőt még mindig a farmerom övtartóiba fűzve viseltem, de Durga íjának és nyilainak meg India aranygyümölcsének színét sem láttam. Kínomban majdnem elnevettem magam, és rádőbbsentem, hogy Durga megmaradt ajándékaival annyi vizet megkeltém varázsolhatok, amennyit csak akarok, mintha bizony az segítene rajtam.

Óvatosan kitapogattam a kis nyomkövető eszközt, amit Mr. Kadam fáradtságos műtéttel ültetett be az ujjaim közé. Még megvolt, azaz kecsegtetett esély, hogy nagy erővel sietnek a megmentésemre. Csekély esély, de összesen ennyire számíthattam.

Fájt a fejem, a számat pedig mintha vattával tömték volna tele. Nyelni próbáltam, de ettől köhögnöm kellett, úgyhogy a végén még pocsekabbul éreztem magam.

Gyerünk már, Kelsey Hayes! – gondoltam, és erőt vettem magamon, hogy megvizsgáljam a környezetemet. Az ablakon át havas fákra láttam, még hozzá legalább három emelet magasból. Távolabb mintha valami hegyféleség húzódott volna, de hogy hol tartanak fogva, azt semmiképpen nem tudtam kiokoskodni.

Fölkavarodott a gyomrom, a fürdőszobába rohantam. Miután kiöblítettem a számat, a tükörképemre meredtem. Egy gyűrött, megviselt, rémült nő nézett vissza rám. *Hová tűnt az oregoni lány?*

Ebben a pillanatban egy behízelt hang tolakodott a gondolataimba. Megdermedtem. A fogvatartóm, Lokesh volt az.

– Légy szíves, öltözz korai vacsorához, kedvesem! Mint láthatod, innét nincs menekvés, a fegyvereidet pedig elkoboztam. Ideje, hogy ismét találkozzunk. Ajánlatot kívánok tenni, kisasszony. Azt hiszem, itt az ideje, hogy beletörődj a sorsodba.

Újra hányinger fogott el, és tanakodtam, vajon miféle sorsot szán nekem Lokesh. Se kamerát, se hangszórót nem láttam a helyiségben, de tudtam, hogy megfigyelnek. Különös módon szinte kívülállóként szemléltem a helyzetemet. A dermesztő félelmet, amit minden addigi látomásomban Lokesh megjelenése kiváltott bennem, remegő elszántság váltotta föl.

Mérlegeltem a választási lehetőségeimet. Mindenekelőtt ki kellett jutnom ebből a szobából, majd föltérképeznem a lehetséges menekülési útvonalakat. Ez a szorult helyzet csak négyféleképpen végződhetett: önállóan megszököm (lehetséges), Ren és Kishan kiszabadít, meghalok (egyáltalán nem az első választásom), vagy pedig egy elmebeteg foglya maradok, ami szintén nem tűnt szívderítőnek.

Ezenkívül elő kellett kerítenem a gyümölcsöt meg az íjamat és nyilaimat. Durga figyelmeztetett, hogy ha a fegyverei rossz kezekbe kerülnek, az pusztító következményekkel jár. Az ajkamba haraptam, és reménykedtem, hogy nem kell választanom önmagam vagy a fegyverek megmentése között.

Ha az ördöggel kell vacsoráznom, hogy kijussak ebből a szobából, ám legyen! Egyelőre belemegyek a játékba, de ha itt a vég, utolsó leheletemig küzdeni fogok.

Ösztönösen tudtam, hogy ha a bajba jutott hajadont adom elő, az nem jön be. Ha a saját pályáján akarom legyőzni Lokesht, akkor olyasmivé kell válnom, ami nem vagyok – erős, szép, céltudatos és magabiztos nővé.

Miután alaposan megtekintettem a gardrós szekrényt, és nem találtam mást, csak egy mélyen kivágott, testhez álló, princessz szabású ruhát, úgy döntöttem, jól kiszámított kockázatot vállalok. Utasítottam a kendőt, hogy alkosson nekem a lehető leghalkabban egy új öltözetet, de mellőzze kaleidoszkópos színjátzó megoldásait.

Kivettem a szekrényből az új szerelést, és megcsodáltam a részleteit. A kendő egy pazar arany-kobaltkék *lehengát* kreált nekem. A jacquard szövésű, rövid ujjú felső a derekamra simult, a csípőre feszülő, alul gazdagon redőzött, földig érő szoknya, azaz maga a *lehenga* jótékonyan ölelte alakomat. Ren és Kishan színeinek viselése olyan mértékű bátorságot öntött belém, amire felettébb szükségem volt, és úgy véltem, ez a jelmezféleség segít abban, hogy megfelelően tudjam játszani a kívánt szerepet. A kendő pehelykönnyű textiltől még zafírkék, csüngő fülbevalót is készített.

Alig készültem el az öltözködéssel, amikor magas, ösztövé, fenyegető külsejű szolga nyitotta ki szobám ajtaját. Könyörögtem neki, hogy engedjen el, de a fejét rázta, és hindiül felelt valamit, amit nem

értettem. A kendőt a ruhám ujjába dugtam, és próbáltam fölidézni a néhány hindi szót, amit ismertem.

– *Trahi!* – hajtogattam segélykérésemet, a férfi azonban végigkísért egy süppedős szőnyegű folyosón, amelynek fával burkolt falán további rácsos ablakok sorakoztak.

Ezután jó néhány lelakatolt ajtón mentünk át, mindegyiket őrszem vigyázta. Amint egy újabb ajtó csukódott és zárult be mögöttem, váratlanul visszaemlékeztem, hogy így rendezték el a cirkuszban Ren ketrecét – egyik ajtó a másik után óvta az embereket a tigristől. Gyorsan az eszembe véstem: *segítség nélkül nehéz lesz elszöknöm, ha nem épp lehetetlen. Előny viszont, hogy Lokesh azt hiszi, komoly biztonsági intézkedések szükségesek az itt-tartásomhoz. Talán kínálkozik mód, hogy ezt valamiképp ellene fordítsam.*

Az utolsó ajtó egy ebédlőbe nyílt, ahol két személyre megterített asztal várt. A szolgálta kihúzott egy széket, és intett, hogy üljek le, majd csöndben távozott a helyiségből. Várakozás közben a vajkésemet babráltam. A gyomrom remegett az idegességtől, és nem tudtam, hogy bírok majd egyedül szembenézni Lokeshsal. A tigris átkának megtörését célzó eddigi kísérleteink során megküzdöttem egy tengeri szörnyvel és egy gigacápával. Ezek a fenevadak azonban valahogy korántsem látszottak annyira veszedelmesnek, mint az a gonosz erő, amivel most szembekerültem, a szörnyeteg, aki több mint három évszázaddal ezelőtt tigrissé változtatta indiai hercegeimet.

– Igazán kedves tőled, hogy elfogadtad a vacsorameghívásomat – mondta Lokesh, aki váratlanul megjelent a velem szemközti széken.

Másmilyennek tűnt, mint amikor legutóbb láttam. Fialabbnak. Bár most is fölismertem a fekete szemében örvénylő sötét rosszululatot, sikerült összeszednem magamat. Lokesh gorombán fölrán totta a kezemet, és megcsókolta.

– Nem mintha lett volna más választásom – feleltem.

– Igaz – mosolyodott el, és a kelleténél jobban megszorította a jobbomat. – Az öltözködésben sem engedtem neked választást – folytatta –, és tessék, most mégis másik ruhát vettél föl. Szabad érdeklődnöm, honnan szerezted?

Egyetlen lendületes mozdulattal a szalvétám alá rejtettem a késemet, azzal együtt az ölembe söpörtem, óvatosan a zsebembe csúsztattam, és reménykedtem, hogy Lokesh mindebből semmit sem vett észre.

– Amint elárulod, hogy a te varázserőd miből ered, szíves-örömmest megmutatom, miként teremtek elő ruhatárat a semmiből – jegyeztem meg gúnyosan, mert új bátorságot öntött belém az a fejlemény, hogy végre valamiféle fegyverhez jutottam.

Lokesh legnagyobb meglepetésemre elnevette magát.

– Milyen kellemes egy élénk szellemű nő társasága. Azt hiszem, *egyelőre* türelmesen bánok veled, de ne tedd próbára a türelmemet!

Mosolya kihívó arckifejezésbe fordult. Közvetlen közletről Lokesh inkább távol-keletinek, semmint indiainak látszott. Sötét haját rövidre nyírva, oldalt elválasztva, tarkón stuccolva hordta, egészen másként, mint Ren, akinek tincsei mindig kék szemébe hullottak.

A varázsló rendkívül visszafogottan mozgott, vállát és hátát mereven tartotta. A korábbinál izmosabb és jóképűbb volt, szinte megdöbbentően előnyére változott, ám tudtam, hogy a megnyerő felszín alatt ott lappang az eszelős, és vonásai továbbra is valami riasztó jeleget hordoztak.

Föltálatták az ételt, az ügyes szolgálk síri csöndben sűrögtek-forongtak, és pillanatok alatt megrakták tányérunkat a fűszeres indiai konyha válogatott finomságaival. Csak piszkáltam az ennivalót, étvágytalansággal küszködtem.

– A varázserőddel fiatalítottál a külsődön? – kérdeztem óvatosan. Lokesh fekete szemével komoran nézett rám, de azután elmosolyodott.

– Igen. Vonzónak találsz? Fesztelenebbül érzed magad, hogy korban hozzád közelebbinek látsz?

Furcsa, de rájöttem, hogy ez a helyzet.

Vállat vontam.

– Bármilyen a kinézeted, akkor is feszengenek melletted. Egyáltalán minek töröd magad ilyesmivel? Meglep, hogy nem veretsz láncra a pincében, hogy aztán csavarokat hajtsanak a hüvelykujjamba.

Kék villanás vonta magára a figyelmemet, fölnéztem, de a fény, ha ugyan ott volt, addigra eltűnt. Lokesh homlokráncolva dörzsölgette az ujjait.

– Jobb szeretnél leláncolva a pincében sínylődni? – kérdezte mintegy mellékesen, nyugtalanító élvetegséggel évődve Lokesh.

– Nem, csak kíváncsiskodom. Miért részesülök *különleges bánásmódban*?

– Azért részesülsz különleges bánásmódban, mert különleges vagy, Kelsey. Miként ma este megmutattad, magad is rendelkezel varázserővel, amit inkább nem óhajtok elfojtani. – Csalódottan csettintett a nyelvével. – Úgy tűnik, egyáltalán nem értesz engem. Biztosra veszem, hogy félremagyarázták a szándékaimat. Most alkalmad nyílik, hogy jobban megismerj, és azt hiszem, rájössz majd, hogy nem nehéz a kedvemben járnod.

Előrehajoltam, esélyt láttam, hogy provokáljam.

– Valamiért kétlem, hogy Ren egyetértene ezzel a helyzetértékeléssel.

Lokesh hangos csörömpöléssel ledobta a villáját, de azután gyorsan palástolta dühét.

– A *herceg* minden lehetőséget megragadott a lázadozásra. Ezért bántam vele olyan... keményen. Remélem, hogy *te* másképp fogsz reagálni.

Megköszörültem a torkomat.

– Gondolom, minden attól függ, mit kívánsz tőlem – feleltem.

Lokesh ivott egy kortyot, közben a kehely széle fölött ravaszul rám sandított.

– Lehetőleg azt kívánom megmutatni neked, kedvesem, milyen egy igazi erős férfi. Hibát követnél el, ha továbbra is a tigrisek szövetségese maradnál. Ezeknek nincs valódi hatalmuk, nem úgy, mint neked meg nekem. Mi több, az amulett átkától szenvednek. Az pedig eleve nem őket illeti. Nekem rendelte a sors, hogy egyesítsem a darabokat. Engem szólít a Damon amulett.

Időhúzás végett megtörölgettem az ajkamat a szalvétámmal, mert örült terv körvonalazódott bennem. *Ha erős ellenfelet akar, hát majd adok neki egyet. Ideje hasznát vennem, hogy jártam színjátszásórára. Első felvonás: vacsora egy titokzatos lánnyal, aki emberfeletti erővel és kötélidegekkel bír, a magatartása pedig botrányos. Függyöny föl!*

– Mint valószínűleg tudod, már nincs nálam az amulett darabja. Amennyiben azt a darabot remélted *hízélgéssel* kicsikarni belőlem, keserves csalódás vár rád.

– Persze, bizonyára a drágalátos tigriseidhez került. Talán majd magukkal hozzák, amikor a megmentéssel fognak próbálkozni.

Meghökkenve hallgattam, de csak a másodperc tört részéig.

– Mégis miből gondolod, hogy idejönnek?

– Ugyan már, drága Kelsey! Láttam, hogy néznek rád. Még jobban elbűvölted őket, mint az én Yesubai lányom. Nem vagy olyan szép, mint Yesubai, de merészség és dac fénylik a szemedben. Az a gyanúm, Dhiren kizárólag azért élte túl a vallatási módszereimet,

mert vissza akart térni hozzád. Mindkét hercegecske belerokkant az irántad táplált szerelembe, ami gyöngévé és ostobává tette őket.

Na, ezt fújhatom! Negédes mosolyt villantottam Lokeshra.

– Talán te is bele fogsz esni ugyanabba a csapdába, amibe ők – fenyegettem.

– Azt akarod mondani, hogy csapdába *csaltad* a hercegeket? Mert ha igen, máris nőttél a szememben.

Bár a színjátszás elsőre megrémített, tulajdonképpen megacélozta küzdőszellememet. Félelmem göböcskévé zsugorodott a gyomrom fenekén, olyan pirinyóvá, hogy nyugodtan figyelmen kívül hagyhattam. Kiszámított lassúsággal nyalogattam meg az ajkamat, így próbáltam elterelni Lokesh figyelmét.

– Egy okos nő a rendelkezésére álló összes eszközt fölhasználja, hogy megszerezze, amire vágyik.

Lokesh résnyire húzott szemmel méregetett.

– Na és te mire vágyasz, Kelsey? – dobta vissza a labdát.

Úgy döntöttem, átmegyek szemérmetlen Scarlett O’Harába.

– Csak *nem* képzeled, hogy mindjárt az első találkozásunkkor kiadom minden titkomat? – nevettem öblös hangon. – Nem vagyok ennyire naiv. De... ha az az óhajod, hogy most rögtön kiterítsük a lapjainkat, csak szólj! Mit kívánsz tőlem?

– Velem fogj össze a tigrisek helyett!

– Hogyan? – kérdeztem, és kétségbeesetten vigyáztam, nehogy láthatóan kirázzon a hideg gondolattól.

Hirtelen bizsergő érzés támadt a bőrömön. Nem fájdalmas, de kellemetlenül tolakodó.

Lágy fuvallat cirógatta fedetlen karomat, körözött a torkomnál. Láthatatlan ujjak siklottak föl a nyakamon, be a hajamba, azután le a kulcsfontomhoz. Bár Lokeshnak arcizma sem rezdült, biztosra

vettem, hogy ő a ludas. Tőlem telhetőleg igyekeztem közömbösnek mutatkozni.

A varázsló előrehajolt, és vészjóslóan heherészett.

– Kettős cél vezérel. Öröömre szolgál, ha elorozhatlak a hercegektől. Már az is élvezet, ha magam elé képzelem az elkeseredésüket. A valódi törekvésem azonban az, hogy minden lehető módon egyesítsem erőinket... egy fiúgyermekben.

– Egy fiúgyermekben – ismételtém hanyagul, noha a gyomrom cigánykereket hányt. – Miért rám esett a választásod? Úgy értem, miért vártál ennyi éven át? Azt hiszem, csak megdöbbsentem, hogy nem találtál hamarabb Bonnie-t a Clyde-odhoz, Morticiát a Gomezedhez. Az nem elégített ki, hogy összejöttél Yesubai anyjával?

– Yesubai anyja kényeskedő idióta volt – sziszegte Lokesh –, szépnek szép ugyan, de meghunyászkodott előttem. Egyszerűen nem volt egyenrangú társam.

– Valószínűleg az sem tett jót az ügyének, hogy meggyilkoltad.

Ezúttal nem is próbálta leplezni az ujjai hegyénél dühösen pattogó, kék szikrákat.

– Vigyázat – figyelmeztettem –, ha megmutatod a tiédet, nekem is meg kell mutatnom az enyémet, és akkor elrontjuk ezt a kelles beszélgetést.

Behunyta a szemét, fegyelmezte magát.

– Azt hiszem, egyetérték a felvetésseddel, örököszt adok neked, és megosztom veled a varázserőmet. Cserébe én is szeretnék valamit. Egyszer azt mondtad, ha saját jószántamból veled maradok, életben hagyod a tigriseket. Állod a szavad?

– Az egyetértésednek semmi jelentősége.

Kezdődjön hát a második felvonás: a titokzatos lány villog a varázserőjével. Előhúztam ruhaujjamból a kendőt. Tenyeremre fektettem,

utasítottam, hogy váltson színt. Engedelmeskedett, előbb vörössé változott, majd amikor az arcomhoz szorítottam, kékké. Lokesh feszült érdeklődéssel figyelte. Fölvontam a szemöldökömet, erre a kendő fonalakat lövellt át a szobán, jókora hálót képezett. Azután visszazsugorodott fehér zsebkendővé, amit összehajtottam, és a tányérom mellé helyeztem.

– Mit szólsz hozzá, ha megosztom veled ezt a varázserőt? – kérdeztem flegmán.

Ha Lokesh elámult is, csak egyetlen pillanatra. Hunyorított, a tárgyába dobta a szalvétáját, és megkerülte az asztalt, átjött az én oldalamra. A karomnál fogva durván talpra rántott, és mosolygott, amikor meglátta az arcomon a rettegést.

– Fontolóra veszem a tigrisek életben hagyását, ha saját jószántadból teljesíted a kérésemet.

Mintegy az alku megpecsételéseképpen megsimogatta az arcomat, és közel hajolt, hogy a fülemben suttogjon.

– Mondd csak, Kelsey, mi mulattat téged? – zihálta. – És mi ijeszt meg?

Miután nem válaszoltam, kuncogott, majd közelebb rántott, és indulatosan megcsókolt, vadul az ajkamba harapott. Amikor végre elengedett, hüvelykujjammal letöröltem megkínzott számat, és szúrós tekintettel néztem Lokeshra.

– És még mindig dacoskodsz – nevetett elégedetten. – Igazán gyönyörűséget lelek benned, Kelsey.

– Örülök, ha így gondolod – vettem oda neki, most már inkább mérgesen, semmint ijedten.

– Tudod, kedvesem, fűtyülök a tigrisekre, csupán az amulettjeik érdekelnek. Ha szülsz nekem egy fiút, és hozzásegítesz a varázshatalomhoz, amire törekszem, békén fogom hagyni a tigriseket. Most,

hogy a feltételeket tisztáztuk, visszakísérlek a szobádba, ahol elgondolkozhat az döntéseden. Alig várom, hogy jobban megismerjék – jelentette ki olyan kaján vigyorral, amitől végigfutott a hátamon a hideg.

Mély lélegzetet vettem, fölkaptam a kendőt, fél kezemet óvatosan a zsebemre tettem, és engedtem, hogy Lokesh visszavigyen a börtönömbbe.

– Holnap majd tovább beszélgetünk a szövetségkötésről, kicsikém – lehelte a fülembe. – És szíveskedj visszaszolgáltatni a kést, amit elemeltél az asztalról!

Megjegyzése készületlenül ért, de igyekeztem megőrizni rezzentelen arcomat. Mosolyogva vettem elő zsebemből a vajkést, és játékosan a mellkasához nyomtam a hegyét.

– Nem lehet fölróni egy lánynak, ha próbálkozik.

Lokesh élveteg ábrázattal szorította össze az ujjaimat, és kihúzta a markomból a kést, közben a pengével erélyesen végigkarcolta a tenyeremet. Látván, hogy kiserkent a vér, a szájához emelte sajtó kezemet. Viszolyogva néztem, hogy szinte önkívületben csókol bele a tenyerembe, azután lenyalogatja ajkáról a vörös cseppecskéket.

Végül egy utolsó fenyegetéssel eleresztett.

– Minden lépésedet figyelni fogom, kedvesem. Kíváncsian várom a jövőbeni... érintkezésünket.

Becsukódott mögöttem az ajtó, és hallottam a súlyos zár kattánását, nem is bántam, hogy a változatosság kedvéért tucatnyi vastag vasrács választ el Lokeshától.

Függöny! – gondoltam, és teljesen elcsigázva rogytam az ágyamra, azon tűnődve, hogy a csudában fogom kihúzni magamat ebből a legújabb csávából.

Felemelkedés

MÁSNAP LOKESH MÉG INKÁBB FÖLBÁTORODOTT, én pedig idegileg kimerültem a szünet nélkül folytatott szóbeli táncunktól, hiszen nem babra ment a játék. Tudtam, még ha elég sokáig életben hagy is, hogy utódot szüljek neki, azt már nem fogom megérni, hogy fölnevelhessem a gyermeket.

A nap folyamán kiengedtek a szobámból, de vagy egy ór, vagy maga Lokesh mindig mellettem maradt. Az erődre emlékeztető hely nem bővelkedett díszítőelemekben. Sehol egy kép, a minimális bútorzat csupa nehéz és drágának tűnő darabból állt. Ráadásul úgy látszott, egyáltalán nincs külvilágba nyíló ajtó.

Miközben lépkedtünk, Lokesh fájdalmas markolászásra és csipkedésre szorítkozott. Valahányszor karon ragadott, vagy túlságosan közel húzott magához, behunytam a szememet, arra gondoltam, hogyan kínozza meg Rent, törte el az ujjait a baigák táborában, és beláttam, hogy ehhez képest szerencsés vagyok.

Hogy eltereljem a figyelmét, még egy kicsit kérkedtem a varázserőmmel. A kendő segítségével másolatot készítettem az amuletról, a gyöngysor révén teletöltöttem egy poharat vízzel, és káprázatos aranysegélyű kabátot csináltattam. Lokesh először ujjongott, de hamar elunta a bemutatót. Nyilvánvalóvá vált, hogy egyre türelmetlenebb.

Az aznapi vacsoránál sóvárogva gondoltam az aranygyümölcsre, és sajnáltam, hogy Lokesh elvette tőlem. Mr. Kadam ínycsiklandó palacsintája ötlött az eszembe... és ekkor meglepetésemre egy tányér tejszínhabos, erdei gyümölcsös palacsinta termett előttünk.

Tekintetemmel gyorsan végigpásztáztam a szobát, lehetséges rejtékhelyeket kerestem. *Az aranygyümölcs biztosan a közelben van!*

Lokesh föl pattant a székéről.

– Ez valami újabb varázserőd?

– Igen – feleltem, és a szemébe néztem. – Elő tudok állítani bármilyen ételt-italt, amit csak kívánsz.

Ami most következett, olyan hirtelen történt, hogy teljesen meglepett. Lokesh erősen arcul ütött, és maga felé rántotta az államat, a mozdulattal fájdalmasan megcsavarta a nyakamat.

– Erről szólnod kellett volna. Ne merészed elhallgatni előlem az igazságot! – mondta fenyegetően.

Kibuggyant a szememből egy könnycsepp. Összeszorítottam a fogamat, és rázkódtam a dühtől. Eszembe jutott mindaz, amit művelhetnék Lokeshsal, de egyik sem lett volna halálos, csak még inkább felbőszítette volna.

Égett az arcom, viszketett a pofon helye, de nem dörzsöltem meg, nem voltam hajlandó tudomásul venni a fájdalmat. Megpróbáltam témát váltani, hogy eltereljem Lokesh figyelmét a haragjáról. Arra gondoltam, hogy egy ilyen férfi semmiről sem szeret annyira

beszélni, mint *saját* magáról, ezért kényelmesen elhelyezkedtem a székemen, kortyintottam a vízből, és így szóltam:

– Mesélj a múltadról! Ha közös gyermeket tervezünk, szeretném, hogy ismerje az örökségét. Azt már tudom, hogy félig amerikai lesz.

– Ezt a tényt szívesen kitörölném az elméből.

– Akkor árulj el többet a saját származásodról! Nem vagy olyan büszke a családod történetére, hogy továbbadd?

Ismét elvörösödött mérgében.

– Aki megítél engem vagy az ivadékaimat, velem gyűlik meg a baja – felelte fogcsikorgatva.

Fölvontam a szemöldökömet.

– Jó, akkor mesélj!

Egy pillanatilag méregetett, azután hátradőlt a székén, és hozzákezdett.

– A három királyság korában Shu császár elsőszülött törvénytelen fiaként jöttem a világra. Anyám indiai rabszolganő volt, aki i. sz. 250-ben egy karavánnal esett fogságba. Olyan szépséges volt, hogy a császár megtartotta magának. Egy évvel a születésem után anyám önkezével vetett véget az életének.

– A császár?

– Igen – mosolygott pajzánul Lokesh. – A fiunk ereiben fejedelmi vér fog csörgedezni.

– Milyen volt egy császár fiaként nevelkedni?

Fölhorkant.

– Apám egy tőle szokatlanul emberséges elhatározással a szárnyai alá vett, és megtanított arra, mit jelent a hatalom. Azt mondta, egy igazán nagy hatalmú ember csak saját magára figyel, mert senki másban nem bízhat, elveszi, amit megkíván, mert senki sem fogja tálcán kínálni neki, és olyan fegyvereket forgat, amikhez mások nem

mernek nyúlni. Az évek során gondosan megfigyeltem őt, és alaposan elsajátítottam tanításait. Egy amulettet hordott magával, és kiokosított, miféle varázserő rejlik benne.

Pislogtam, és letettem a villámat, teljesen megfélemeztem a finom palacsintáról, ahogy Lokesh folytatta.

– Azt mondta, csak akkor kerülhet a birtokomba, ha rendes örökös nélkül hal meg. Attól a pillanattól fogva, hogy tudomást szereztem az amulett létezéséről, csak arra áhítoztam, semmi más nem járt az eszemben... Még kisfiú voltam, amikor háború sújtotta birodalmunkat, és első ízben fordult elő, hogy a vesztes oldalra kerültünk. Apám elkeseredett, az utolsó pillanatban alkudozni próbált, és fölajánlotta, hogy feleségül veszi az egyik barbár vezér tizenéves lányát. Azt remélte, hogy így megmentheti a birodalmát. Ezt visszataszítósnak találtam. Meggyöngült, inába szállt a bátorsága. Már nem az a férfi volt, aki másokat félelemre készített. Barbár asszonya fiat szült neki, és ahogy a fiú cseperedni kezdett, engem elküldtek apám mellől. Többé nem élveztem a bizalmát. Immár nem tarthattam igényt a birodalomra. Ekkor – tízéves fejjel – megfogadtam, hogy kioltom az életüket, a féltestvéremét és apámét egyaránt. Amikor az öcsém hétéves lett, én pedig tizenhét, elvittem vadászni. A testőröket elküldtük, és egy szarvasbika nyomába eredtünk. Könnyűszerrel kilöktem a gyereket a nyeregből. Föl-alá nyargalásztam a testén a saját hátasával, amíg végképp ki nem lehelte a lelkét. Azután leszúrtam a lovát, az összetiport kis holttestet pedig hazavittem apámnak. Azt mondtam a császárnak, hogy a ló levetette az öcsémet, azután megvadt, és agyontaposta. Megnyugtattam, hogy saját kezűleg végeztem az állattal. A tény, hogy elhitte a hazugságomat, ékesen bizonyította, mennyire meggyöngült. Néhány hónappal később álmában tört döftem apám bordái közé, és elvettem az amulettet. Föl sem ébredt.

Trónra lépésem után haladéktalanul megölettem apám barbár feleségét, és megkaparintottam a birodalom gyűrűit. Az egyiket addig apám viselte, a másikat a barbár hercegnő. Az utóbbit apám eredetileg az újszülött féltestvéremnek adta, ez az ékszer jelképezte, hogy a gyermek a következő császár.

Lokesh ide-oda forgatott egy gyűrűt a jobb mutatóujján.

– Ez Shu császár pecsétje, ez pedig – intett a kisujjával – a trónörökös gyűrűje. Ezt viselte a féltestvérem.

Legyűrtem undoromat.

– Mennyi ideig uralkodtál a császárságban? – kérdeztem.

– Nem sokáig. Apám gyöngesége ürügyet szolgáltatott más haduraknak, hogy folyton harcba szálljanak ellenünk. Engem már nem izgatott, hogy apám székhelyén uralkodjak, így amikor seregeim gyáván megfutamodtak, elmenekültem. Addigra kizárólag az amulett többi darabjának megszerzése érdekelt.

– Tehát az amulett tartott mindmostanáig életben?

– Némi fekete mágiával párosítva, amit az évek során megtanultam.

– Értem. Na de hogyan...

– Elég a kérdésekből! – szakított félbe Lokesh. – Most én jövök.

Látni kívánom, ahogy bemutatod, mire használható a fegyvered.

– A fegyverem? – kérdeztem tétován.

– Az aranyíjad és -nyilaid.

Lassan gyűröggettem a szalvétámat hirtelen nyirkossá vált tenyereimben. *Durga íja és nyilai is valahol itt vannak!*

– Rendben – vállaltam a feladatot.

Lokesh az állát dörzsölgette, és hívatott egy őrt. Számoltam, mennyi idő telik el, mire az őr behozza az íjat. *Hatvan másodperc.*

Amint újra a kezembe került a fegyver, a húrjára helyeztem egy nyílveeszt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Eszedbe ne jusson ellenem fordítani! – figyelmeztetett máris Lokesh. – Máskor is eltérítettem a nyilaidat, most is könnyen megteszem.

Úgy okoskodtam, hogy alighanem igazat mond, ezért célba vettem egy szobrot a helyiség túloldalán, és figyeltem, amint a nyíl a márványba fúródik.

– Ez Durga istennő ajándéka – magyaráztam. – A nyilak varázslatos módon utánpótlódnak, célba érkezéskor pedig eltűnnek, így nem árulkodnak az eredetükről.

– Érdekes – hümmögött Lokesh, majd másik célpontot választott, és a mutatvány ismétlésére szólított föl.

A második nyílveszőnek a lenyűgözőbb hatás kedvéért megpróbáltam világító tulajdonságot kölcsönözni. A kezem derengeni kezdett, de hamar kihunyta a fénye. *Még mindig nem nyertem vissza a tüzes varázserőmet.*

Lokesh izgatottan meredt derengő kezemre.

A lehető leggyorsabban kiszeltem valami hazugságot.

– Amikor kilövök egy nyilat, fénylik a kezem. Azt hiszem, ez a pontosabb célzásban segít.

– Rendkívül érdekes. Akkor most azt mondd el, hogyan találtad ezt! – tette az asztalra az aranygyümölcsöt.

Félreraktam az íjat meg a nyilakat, és meséltem neki Kishkindha elveszett városáról. Elmagyaráztam, hogy Durga négy varázserejű holmi felkutatását kérte tőlünk, és cserébe azt ígérte, a tigrisek ismét emberré válhatnak. Nem a teljes igazságot mondtam el, és nem merültem túlzottan a részletekbe, úgy véltem, jobb, ha Lokesh nem tud mindenről.

– Mit törődsz azzal, hogy az a két alak tigris-e vagy sem?

– Miután megismertem az ajándékokat, amiket Durga megosztott velem, többet akartam – hazudtam, mint a vízfolyás, Lokesh hataloméhéségére játszottam.